

РЕШЕНИЕ

№ 533

гр. Русе, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Венцислав Д. Василев

при участието на секретаря Юлия К. Острева
като разгледа докладваното от Венцислав Д. Василев Административно наказателно дело № 20224520200002 по описа за 2022 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Постъпила е жалба от М. Р. Г. до Русенския Районен съд против наказателно постановление № 4569-НП-32/14.12.2021г. на Началника на РУ – Две могили, с което на жалбоподателя за нарушение на чл.28 ал.1 от ЗНССПЕЕН 112,на основание чл.38 ал.1 от ЗНССПЕЕН 112 от ЗАНН му е наложено административно наказание ” глоба” в размер на 2 000 лв. с която се иска отмяната му, като незаконосъобразно.

Жалбоподателят редовно призован се явява с редовно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата.

АНО редовно призован, явява се процесуален представител, който изразява становище за неоснователност на жалбата.

РРП редовно призована, не изпраща представител.

Съдът след преценка на събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

През периода месец юли – месец август 2021г. жалбоподателят многократно се е обаждал до ЕЕН 112 ,оплаквайки се от най-различни хора, че го притесняват и заплашват, като общото между всички тях е , че не са истински, за което му и е съставян предупредителен протокол по ЗМВР да не злоупотребява с обажданията си до този номер. На 11.08.2021г. в 08,24 ч. той отново позвънил на ЕЕН 112 , като поискал съдействие във връзка с това, че неговият съсед и приятел В.К. го притеснявал, като искал да закупи от него и родителите му ракия. Сигналът бил приет от оператор на ЕЕН 112 и в тази връзка бил изпратен полицейски патрул за проверка на случая, който бил на адреса след 15 минути.

Св.Д. Г., ведно със своя колега Георги Станев установили ,че входната врата е заключена, звънили на звънеца, викали по име жалбоподателя, свирили многократно с клаксона и пускали сирената на служебния автомобил , но никой не отворил. Свързали се с ЕЕН 112 , за да поискат мобилния номер, от който бил подаден сигналът, но телефонът бил изключен. Същият ден около 16,20 ч. други полицейски служители също посетили адреса във връзка с подадения сигнал , но отново в имота нямало никой. Проверка била възложена на св.О.О., който разговарял и снел писмени обяснения от жалбоподателя и В.К.. В хода на проверката станало ясно, че към момента на подаване на сигнала жалбоподателят и К. са били в гр.Русе. Мотивът на жалбоподателя бил, че понеже К. го подразнил решил да му направи „мръсно“, подавайки сигнал с невярно съдържание на ЕЕН 112. За констатираното нарушение срещу жалбоподателя бил съставен АУАН на 19.08.2021г., а въз основа на него АНО издал обжалваното наказателно постановление за нарушение по чл.38 ал.1 от ЗНССПЕЕН 112 му е наложено административно наказание ”глоба” в размер на 2 000 лв.

Тази фактическа обстановка съдът приема за установена от събраните в хода на настоящото производство доказателства.

Жалбата е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН и от лице ,което има право на това и в този смисъл същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, но неправилно е приложен материалният закон. Неправилността се изразява в това, че жалбоподателят е следвало да бъде наказан по квалифицирания състав по чл.38 ал.2 от ЗНССПЕЕН 112, а не по основния състав, защото са мобилизирани ресурси на службите за спешно реагиране, като на два пъти са изпращани полицейски патрули.

От събраните по делото доказателства по категоричен и несъмнен начин се установява, че жалбоподателят е извършил нарушението по чл.38 ал.1 от ЗНССПЕЕН 112, за което му е наложено наказание. Тези доказателства се съдържат в показанията на разпитаните по делото свидетели О.О. и Д. Г., а също и от назначената по делото техническа експертиза, която възпроизвежда на хартиен носител оптичния диск, на който е записано обаждането от жалбоподателя до ЕЕН 112 с оплакване за несъществуващо притеснение. Съдът не кредитира по никакъв начин показанията на св.Руси Р., баща на жалбоподателя, който всъщност откровено лъжесвидетелства. Това е така, защото показанията му се опровергават от всички други събрани по делото доказателства. Така св.Р. твърди, че „Вальо“ е идвал и заплашвал сина му, като портата на къщата била отворена. Както бе посочено по-горе, полицейските служители, посетили адреса изключително настоятелно и интензивно са правили опити да установят връзка с живущ от адреса, но безрезултатно. В

тази връзка не могат да бъдат подминати писмените обяснения на жалбоподателя в хода на проверката, в които той сам изрично признава, че се е обадил от гр.Русе с цел да направи „мръсно“ на В.К.. По същия начин в своите писмени обяснения К. отрича да е отправял каквито и да е заплахи към жалбоподателя, а единствено допуска да го е обидил неволно по някакъв повод. Доколкото е процесуално недопустим разпит на жалбоподателя, а В.К. е заличен като свидетел по делото съдът интерпретира тези изводи въз основа на показанията на св.О., които в тази им част – обясненията на жалбоподателя и К. в хода на проверката – имат характер на производно доказателство. В случая е налице едно трите изключения от забраната за ползване на производни доказателства, която поначало произтича от принципа за непосредственост при събиране на доказателствата, а именно показанията на св.О. служат за замяна на първичните, но само ако последните се окажат недостъпни както в случая. Отделно от това жалбоподателят е подписал АУАН без никакви възражения, като в съдебно заседание и той и защитата не оспорват по никакъв начин извършеното нарушение.

Основното възражение на защитата се изразява в това, че всеки индивид имал собствено разбиране за понятието опасност, а също се поставя и под съмнение вменяемостта на жалбоподателя. И двете възражения са неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени. Действително не може да има спор, че понятието опасност (съобщения и сигнали за помощ) е субективно за всеки индивид и е обусловено от множество фактори, като пол, възраст, ниво на интелектуално и социално развитие, моментно и общо психическо състояние, ситуационно развитие и пр., но същественото за съставомерността на нарушението е въпросът дали са верни и незаблуждаващи или обратното както в случая, като само следва да се посочи, че сигналът е абсолютно неверен и заблуждаващ най-малкото защото към момента на обаждането жалбоподателят е бил в гр.Русе към момента на подаването, а не в с.Щръклево. Съдът намира за несериозно твърдението на защитата, че на практика жалбоподателят е невменяем и на основание чл.11 от ЗАНН вр.чл.33 ал.1 от НК следва да отпадне административнонаказателната му отговорност, доколкото същото е базирано единствено на съмнения на един от полицейските служители, че жалбоподателят може би не е психически добре, което няма никаква опора в доказателствата по делото, т.е. това твърдение изобщо не отговаря на истината, а още по-малко е от естество да възникне съмнение за способност по см. на чл.144 ал.2 т.4 от НПК.

Съдът няма процесуална възможност да преквалифицира нарушението в по-тежко наказуемото такова по чл.38 ал.2 от ЗНССПЕЕН 112 предвид разпоредбата на чл.63 ал.1 т.7 от ЗАНН доколкото се касае за по-тежко наказуемо нарушение. В тази връзка само следва да се посочи, че за отреагиране на мнимата опасност са изпратени служители в състава на ОД на МВР -гр.Русе, която е Национална служба за спешно реагиране по арт.чл. 19 ал.1 от ЗНССПЕЕН 112. Именно изпращането на служителите на ОД на МВР – Русе, доколкото са органи на МВР (чл.57 ал.1 от ЗМВР) на местопроизшествието следва да се определи, като мобилизиране на необходимите ресурси за оказване на помощ в мястото на инцидента по арт.чл.20 ал.2 т.2 от ЗНССПЕЕН 112. Наказанието също е неправилно

индивидуализирано и е в разрез с критериите по чл.27 ал.2 от ЗАНН, като е определено наказание ориентирано към минимума, а не към максимума от 5 000лв., тъй като са налице само отегчаващи отговорността обстоятелства – двукратно изпращане на полицейски патрули до адреса, многобройни обаждания до ЕЕН 112 с невярно съдържание, като други съображения не следва да се посочват, тъй като за съда е невъзможно да увеличи размера на наказанието предвид липсата на съответен протест от прокурора.

По тези съображения съдът намира, че обжалваното наказателно постановление, следва да бъде потвърдено изцяло, кат обосновано и законосъобразно.

След влизане в сила на решението материалите по делото, касаещи извършено от св.Руси Г. Р. престъпление по чл.290 ал.1 от НК следва да се изпратят на РРП по компетентност.

При такъв изход на делото и с оглед изрично направеното искане в тази насока следва да бъдат присъдени разноски на АНО за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Също така жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати разноски по делото, представляващи възнаграждение на вещо лице в размер на 147 лв.

Мотивиран така и на основание чл.63 ал.2 т.5 вр.ал.9 вр.чл.63д ал.4 вр.чл.84 от ЗАНН, вр.чл.189 ал.3 врчл.205 ал.2 от НПК, съдът :

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 4569- НП- 32/14.12.2021г., издадено от Началника на РУ-Две могили , с което на М. Р. Г. с ЕГН ***** е наложено наказание “глоба” в размер на 2 000 лв. за нарушение по чл.38 ал.1 от ЗНССПЕЕН 112.

ОСЪЖДА жалбоподателят да заплати в полза на ОД на МВР - гр.Русе сумата от 150 лв. ,представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА жалбоподателят и сумата от 147,10 лв., представляваща разноски по делото в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд гр.Русе.

СЛЕД влизане в сила на решението препис от материалите по делото, касаещи извършено от св.Руси Г. Р. престъпление по чл.290 ал.1 от НК да се изпратят на РРП по компетентност.

Препис от решението да се изпрати на жалбоподателя и АНО.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Административен съд - Русе.

Съдия при Районен съд – Русе: _____